

oma seisusega igapidi rahul on, — muidu on mu nõu otsas.

Haige kuningale oli se jut hoopis moka pärast kuulda, laskitas warsi teendrid wälja ja kaskiis enesele seda särki muretseda. Mehed kõndiswad ühest mäest ülesse teisest jälle alla, ita edasi, ühest maast teise, uurisid ja küsisid kõik linnad mõisad läbi, ei saand ega saand üht inimest kätte, kelle särk oleks kõlwanud kuningale wia, tehku nemad mis taht.

No, eks ma ütles, nuriseb mõni lugija, teada muidugi mis nüüd tuleb, ei leita kuskilt seda õnnelist inimest ja waene kuningas peab arasurema; oleksid kuningaga mehed mu juure tulnud, ehk wahest elaks kuningas minu sargi tõttu alles weel. Kallis wader, palun mina wastu, ära pahanda ennast ilmaaegu, ega minu jut weel otsas ei ole, pane aga ilusaste tähele.

Olid mehed endid oma reisimise ja otsimisega juba tüki aega asjata wafitanud, juhtusid ükskord ühe nurme peale, kus üks lamba-

karjane rõõmsaste torupilli puhus. Mehel oli lamba nahka kasukas seljas, torupil kaendla al ja tükki 10 ehk 15 lammast oli tema ümber sõõmas ja lusti pidamas. Pea jõudsid kuningaga mehed tema juure ja hakkasid temaga juttu ajama. „Näe imed“, ütlesid nemad, „mis head sulle on juhtunud, et sul nii hea meel on?“ „No nüüd,“ wastas karjane, „mis ma ei pea rõõmus olema, koha terve, süda kerge, lahke ja hõlpuš elamine on mu kääs, need lambad on minu oma, nemad toidawad ja katabad mind, mis wiga peaks mul olema?“

„Wõi nõnda“, ütlesid mehed, „kas tahad meiega kuningaga juure tulla, küll saad näha, mis hea elu tema juures on.“ „Kas tagaparemaks“, hüüdis karjane, „mis mul tema juures otsimist, mu seisus on juba kaunis küll, ei tarwita ma teie heldet soowimist.“ „Ennää, mõtlesid mehed, niisugust meest otsime meie ju kauagi rääkisid siis temale oma kuningaga haigusest ja ütlesid: „Sedaf sedaf wiisi seisawad asjad, et anna meile oma särk laenuks, küll kuningas seda sulle tasub auusaste. Karjane